

villet blande sig i Doktorens Undersøgelser. Men da Lægen nu trak sin Forbindtaske frem og udtog forskellige spidse og skarpe Instrumenter, formaaede han ikke længer at bevare sin passive Holdning.

„Er det dér virkelig nødvendigt?“ spurgte han i temmelig udfordrende Tone.

Lægen saa' forbavset op.

„Ja,“ sagde han kort, bad om varmt Vand, et Haandklæde og forskellige andre Ting, der tydede paa en Operation.

Emanuel stod tvivlræd. Skulde han virkelig tillade dette Menneske at forgribe sig paa hans Søn? . . . Han vovede næppe at se paa Gutten, der ved Synet af Instrumenterne var bleven ligbleg og med sine Øjne anraabte ham om Beskyttelse. Men næsten endnu mere pintes han af at være Vidne til den Tjenstivrighed, hvormed Hansine gik Doktoren til Haande, den Koldblodighed, hvormed hun overgav sit Barn i denne Charlatans Hænder.

Da Doktoren nærmede sig med det første Instrument — en sylspids Sølvnaal — svandt den sidste Rest af Guttens Standhaftighed. I krampagtig Angst kastede han sig ind til Moderen og slog Armene om hendes Hals.